

אַשְׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל

מֵאַמְרֵים וְסִפּוּרֵים אֶקְטוֹאֲלִיִּים

מְשִׁיחוֹתַי וּכְתָבִיו שֶׁל מְגִיד הַמִּישְׁרִים

הָרַב שֶׁמְעוֹן גּוֹטְסְמָן שְׁלִיט"א

טַבַּת תְּשַׁב"ב

נֶס קֶפֶה קָר

לֹא יֵאֱמָן אִיךָ הַכֹּל יִכּוֹל לְהַשְׁתַּנּוֹת בְּרָגַע, אִפִּילוּ כּוֹס שֶׁל נֶס קֶפֶה קָר...

קִפְיַצַּת הַדֶּרֶךְ בִּימֵינוּ!

אֶחָד מֵחֲשׁוֹבֵי הַקּוֹרְאִים מְגוֹלֵל אֶת סִפּוּרוֹ הַאִישִׁי, לְקַרָּא וּלְהַתְחַזֵּק

הַסּוּד שֶׁמֵאַחֲזֵרֵי הַ"עֶרֶב לְבִיבוֹת"

מֵאַמֵּר מֵרַגֵּשׁ וּמְחַזֵּק בְּהַשְׂרָאת יְמֵי הַהֲנוּכָה

אַרוּחַת צְהַרִיִּים מֵהַשָּׁמַיִם

סִפּוּרָה הַמוֹפְלָא שֶׁל עֶקְרַת בֵּית בַּעֲלַת אֲמוּנָה

הַגִּילְיוֹן יו"ל בְּסִיוֵעַ עֲמוּתַת "עוֹלָם הַתּוֹרָה" ע.ר. 580332419

חנוכה עם כ"ס בלב

מדוע דווקא בחנוכה האחדות כל כך חשובה?

בקדושת השבת. השניים הגיעו ברגע האחרון של ערב שבת וכלל לא הספיקו לארגן מקום לשינה. במהלך השולחן הטהור לחש אחד החסידים לרבי שהגיעו לכאן אב ובנו אשר זו השבת האחרונה שלהם על אדמת פולין, ואין להם היכן להתארח. הרבי ענה שבהקשר לאב זה כלל לא בעיה, הוא יוכל לישון על ספסל בבית המדרש, ורק צריך לארגן לו שמיכה וכרית, אך בקשר לילד הוא מבקש שיכניסו לחדרו האישי שני כסאות עם שמיכה וכרית, והילד ישן עם הרבי בחדרו האישי...

אותו הילד נבהל מהרעיון שהוא יזכה לישון עם הרבי בחדרו האישי, החדר בו קיבל הרבי אלפי חסידים, התפלל, למד, ופעל ישועות מעל לדרך הטבע. הוא נכנס לחדר ומרוב התרגשות לא הצליח להירדם, כך הוא התהפך על משכבו כמה שעות, עד ששמע את הרבי נכנס לחדר. מרוב בושה הוא עצם את עיניו ועשה את עצמו כישן. הרבי נכנס לחדר וניגש אליו, נגע בשמיכה שלו ונבהל, הלא כידוע כשאדם ישן השמיכה שלו מתחממת, והנה השמיכה של הילד כלל לא חמה. "אוי ואבוי, הילד יכול לקפוא" אמר הרבי לעצמו, ומייד הסיר מעצמו את מעיל הפרווה וכיסה בו את הילד.

חמישים שנה אחר כך, העיד אותו הילד שעדיין חום המעיל של הרבי מאלכסנדר לא מפסיק לחמם אותו, ובזכות אותו חום יש לו

דווקא בחנוכה, הזמן בו התגברו ישראל על טומאת יוון, ונחו מהמאבק הרוחני והקדוש כנגד השפעותיה הזרות של יוון, דווקא בימים אלו מתאחדים בתי ישראל במסיבות חנוכה ו"ערבי לביבות", וכך מתמלאים בחום של אחדות. ומדוע דווקא בחנוכה האחדות כל כך חשובה?

המעיל שלא הפסיק לחמם

חברים יקרים! אנחנו נמצאים סביב ימי החנוכה, ורגע לפני שנשוב לשגרת החורף, אני רוצה ללבן אתכם בס"ד נושא חשוב מאוד. אפתח כדרכי בסיפור, אך אבקש שתישארו איתי גם בהמשך...

קראתי סיפור מרגש, אחד הסיפורים המרגשים שקראתי אי פעם. משפחה יהודית שהתגוררה אי שם בפולין התקשתה בכלכלת הבית, הדוד שהיגר לדרום אפריקה שכנע אותם להצטרף אליו, על מנת שכך הם ירוויחו הרווחה כלכלית. לאחר שהחליטו להיענות להצעה, שלח להם הדוד כרטיסי נסיעה.

לקראת השבת האחרונה שלהם על אדמת פולין, פנה האב לבנו בן האחת עשרה ואמר לו: בני היקר, שבתות נפלאות כמו שיש לנו בפולין לצערי כבר לא יהיו לנו. לכן כדאי שניסע ונעשה את השבת האחרונה במחיצתו של הרה"ק רבי יחיאל מאלכסנדר זצ"ל, המקום אליו נהרו המונים להתחמם

את הכח להעניק גם לאחרים חוס ואהבה,
רחמים וחמלה עפ"י "סיפורי נשמה".

ללמדך כמה חשוב לתת את הלב שלנו
לזולת. נתת לשני חוס ואכפתיות? הוא יעניק
את זה גם לאחרים. וגלגל הזכויות שלך לא
יפסק לעולם.

הכיס שבלב

לאור הסיפור המרגש הזה חשבתי לעצמי
כן: כסליו רומזו על הכיס שראוי לעשות בלב,
כיס שבו מכילים את השונה מאתנו, אוהבים
כל אחד ומכבדים את דרכו. כל אחד מאתנו
זקוק לאהבה הבנה ואפילו הכלה! וממש
בקלות אפשר להעניק את זה לזולת וכך
לתת לו את הכח לעבור את המבול של
העולם הזה.

דווקא בחנוכה, הזמן בו התגברו ישראל על
טומאת יוון, ונחו מהמאבק הרוחני והקדוש
נגד השפעותיה הזרות של יוון, דווקא
בימים אלו מתאחדים בתי ישראל במסיבות
חנוכה ו"ערבי לביבות", וכך מתמלאים
בחום של אחדות. ומדוע דווקא בחנוכה
האחדות כל כך חשובה? כי באמת אין
אפשרות להינצל מטומאת יוון בלי החום
המשפחתי \ הקהילתי, רק האחדות שומרת
עלינו. וכפי שאני משתדל להתפלל בכל יום:
"זכנו השם יתברך להיות קשורים אליך
בקשר בל ינתק, ושאף נהיה קשורים אל
ילדינו בקשר בל ינתק, ושהחוט המשולש
של השם יתברך ההורים והילדים לא ינתק
לעולם". כי באמת בזה תלוי הכל! מי שזוכה
לקשר חזק עם הקב"ה ואף לקשר חזק עם
ילדיו, הוא זה שיזכה בס"ד להעביר את
המסורת בשלמות לדור הבא. כי רק על ידי
קשר משפחתי כה חזק ניתן להעביר את

המסורת לדורות הבאים. וזה בדיוק מה
שקורה בחנוכה, מתאחדים בתוך המשפחה
והקהילה, ושומרים על הגאווה היהודית
שלנו מפני רוחות זרות שמקורם ביוון.

חנוכה מסמל את הדלקת המנורה הטהורה,
המנורה שכל כך קשורה לאהרן הכהן ע"ה,
המנורה שמסמלת את שיא הקדושה של עם
ישראל. ודווקא אהרן הכהן שהדליק את
המנורה הוא זה שהיה סמל של "אוהב שלום
ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן
לתורה". כי מי שאוהב את הבריות הוא זה
שזוכה לקרבן לתורה. אהבת ישראל
ושמירת הקדושה תלויים זה בזה.

סיפורו של מנקה רחובות

אנשים היום מסתובבים ומחפשים מישהו
שיסכים רק להקשיב להם, כן, כן, לא צריך
להיות יועץ פסיכולוגי עם תעודה, מספיק
דבר אחד – לדעת לשתוק קצת ולתת לשני
לדבר!

לא צריך להביע דעה, לא צריך לייעץ, לא
צריך להתערב, רק דבר אחד – להקשיב. כי
באמת מי שבא ומתחיל לספר לך את מה
שעובר עליו וכו', הוא לא בא לשמוע מה אתה
חושב בעניין הזה, אלא הוא רק רוצה שתשמע
אותו, על דרך הכתוב "דאגה בלב איש
ישיחנה", הוא צריך פשוט לפרוק את
הדברים החוצה, ואם כבר הוא זקוק ממך
למשהו – זה רק שתבין אותו, שהוא ירגיש
שיש מי שמבין אותו ולא מזלזל ברגשותיו.

שימו לב, כמה פעמים בא אליך מישהו
ומתחיל לדבר איתך, אתה מנסה להפסיק
אותו באמצע ולהוסיף משפט משלך,
ו"פתאום" הוא מאוד ממהר... הוא חייב
ללכת, אין לו זמן מיותר, אך לפתע אתה

משתתק, ואותו אחד מנצל את השתיקה שלך בכדי לחזור ולספר את הסיפורים שלו, ולפתע פתאום הוא פשוט לא ממהר!

מה לעשות, ככה זה פחות או יותר אצל כולנו, הרבה יותר נחמד לנו להשמיע מאשר לשמוע.

ומי שמתאמץ לשמוע, הוא עושה חסד גדול עם אחרים. מי יודע כמה משברים היינו חוסכים לאחרים, אם רק היינו מתאמצים לשתוק ולהקשיב להם באמת.

סיפר יהודי זקן ניצול שואה, שהיה מנקה את רחובות תל אביב: זכיתי ללמוד בתור ילד אצל כ"ק האדמו"ר מפיאסצנא זצ"ל הי"ד, התחלתי ללמוד אצלו בהיותי בגיל שש והמשכתי ללמוד אצלו עד גיל אחת עשרה, שאז החלה השואה האיומה. בכל שבת קודש היינו מתאספים בצלו אלפי ילדים ובחורים, ובכל ליל שבת הוא היה עורך את שולחן השבת בפנינו, כאשר תמיד הוא הקפיד לומר "דברי תורה" שלוש פעמים במהלך הסעודה, פעם אחת אחרי אכילת הדג, ופעם שניה אחרי אכילת המרק, ופעם שלישית אחרי אכילת העוף, והיה לו מנהג קבוע שנשמר לפחות במשך כל השנים בהם זכיתי לשהות בצלו, שלאחר כל אמירת דברי תורה, שלוש פעמים בסעודה, היה הרבי מוסיף בכל פעם ואומר לנו כך: "ילדים יקרים, תדעו לכם שאין דבר יותר גדול מלעשות טובה ליהודי!".

המשיך אותו יהודי וסיפר: בשואה האיומה שהייתי במחנה, עברו עלי שנים קשות, ילד בודד בתוך התופת, לצערי עקב כל הצרות נשכחו ממני כל הדברי תורה שאמר הרבי, אבל את המשפט הזה, עליו חזר הרבי כל כך

הרבה, לעולם לא אוכל לשכוח! והמשפט הזה פשוט הציל את חי! שכן כל פעם שהרגשתי שחלילה לא נותר בי כוח לחיות, היה המשפט הזה נוסך בי כוחות חדשים, כי הייתי נזכר בכך שיש לי תפקיד חשוב, אני צריך לעשות טובות ליהודים, וכך התנערתי מהייסורים שלי ורצתי באפיסת כוחות לעשות טובה עם עוד יהודי.

ואיזו טובה נראה לכם שניתן לעשות בתוך המחנות האיומות? ממשיך אותו יהודי ומספר: הייתי ניגש לאחד הילדים ומבקש ממנו שיספר לי את כל התלאות שלו, הייתי יושב ופשוט מקשיב, מקשיב ומקשיב ומקשיב, ועושה בזה את הטובה הכי גדולה שיכולתי לעשות... ומכיוון שהייתי כל כך עסוק בלעשות טובות שכאלה, כי לצערנו לא היה חסר מי שירצה לספר לאחרים על צרותיו, הייתה לי "סיבה" בשביל מה לקום בבוקר, והיה לי סיפוק עצום, תחושה של מילוי שליחות, וזה שמר עלי ונסך בי כוחות.

איך מנחמים גלמוד

בישיבת פוניבז' בבני ברק, בתקופתו של מרן המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, היה מתאכסן יהודי גלמוד ניצול שואה, היות ולא הייתה לו משפחה, הישיבה הייתה עבורו בית לכל דבר. והנה באחד הימים ניגש אותו גלמוד אל המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל והתאונן בפניו: "אני האדם הכי מסכן בעולם, עברתי כל כך הרבה צרות, ועד היום לא הצלחתי להשתקם, אין לי משפחה, ואין לי אפילו בית משלי, כמה שאני מסכן...".

המשגיח ניסה לנחם אותו ואמר: נכון שלא קל לך, אבל תדע לך שיש אנשים יותר מסכנים, הנה, תראה את פלוני מירושלים,

גם הוא לא זכה להינשא ואין לו משפחה, ואפילו ארוחות מסודרות אין לו, אתה לפחות לא חסר לך אוכל מבושל.

אך אותו גלמוד התעקש ואמר: אבל לי אין בית משלי, אני כל חיי "מתנחל" בישיבה, לאותו אחד יש לפחות דירה משלו...

המשגיח ניסה שוב לחזק אותו, ואמר: אבל תראה את פלוני מתל אביב, גם לו אין בית משלו, ולא ארוחות מסודרות, הוא יותר מסכן...

אך הגלמוד התעקש ואמר: אבל לאותו אחד יש לפחות איזה בן דוד שני, ששומר אתו על קשר...

בקיצור, המשגיח הבין שאותו גלמוד מתעקש לקבל את התואר "המסכן הכי גדול בעולם", ואז, אמר לו המשגיח: זהו, השתכנעתי שאתה פשוט צודק, אתה המסכן הכי גדול!

לימים התבטא אותו גלמוד ואמר: תדעו לכם, שהיחיד שהצליח לנחם אותי הוא המשגיח!

כי הרבה פעמים מיישהו מספר לך על כל הצרות שלו, אתה מנסה לתת לו עצות, או לשכנע אותו שהוא לא כזה מסכן, אבל באמת הדבר היחיד שאותו הוא רוצה לקבל עכשיו זה "הבנה", שמישהו בעולם הזה יבין אותו.

כוחה של הקשבה

וכמו שאמרנו, הקשבה הוא כח גדול, אפשר להציל נפשות רק מלהקשיב להם! לעולם אינך יודע באיזה מצב נמצא כעת ההוא שעומד לידך ומנסה למשוך את תשומת

לבך, יתכן שהדבר היחיד שיוכל להציל אותו מבחינה רוחנית או נפשית זה ההקשבה שלך, קצת סבלנות, קצת הקשבה, והצלת חיים!

בעבר סיפרתי שמרן רבי שמואל ואזנר זצ"ל שאל את מרן רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל: איך זכיתם שכל ברכותיכם מתקבלות? וענה לו הרב אדלשטיין שאם באמת הברכות שלו מתקבלות זה הוא משום שהוא מתאמץ להקשיב לכל אלה שפונים אליו, ומכיוון שהוא מקשיב כל כך, גם הקב"ה מקשיב לברכותיו ותפילותיו.

ולאחר מכן פגשתי את אחד הקוראים שיחי והוא ביקש לספר לי סיפור דומה, וכך הוא סיפר: זכיתי להימנות על קהל חסידי הרה"ק ה"באר יעקב" מנדבורנה זצ"ל, ביום הפורים כשנה וחצי לפני הסתלקותו, האדמו"ר כבר היה חלש וממש התאמץ להשתתף בתפילה וקריאת המגילה, ולאחר התפילה הוא ערך טיש קצר, במהלך הטיש נעמד הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א וסיפר על אחד הצדיקים זצ"ל שהיה זקוק לישועה, וב"עת רצון" הוא אמר לחסידיו שכעת הזמן לפעול ישועות ואפשר למסור לו קוויטלך (פתקים לבקשת ברכה ותפילה), הצדיק לקח מהציבור את הקוויטלך והתחיל לעבור עליהם ולהתפלל על כל אחד ומשאלותיו, והנה לפתע ניגש אליו אחד מתלמידיו והגיש לו קוויטל עם שמו של הצדיק ושם אמו... הצדיק קרא את הקוויטל ואמר: איזה נס שהזכרת לי להתפלל גם על עצמי, כי אילו הייתי "מפספס" את ה"עת רצון" הזה היה נגרם חלילה הפסד גדול... סיים רבי אהרן טויסיג שליט"א את סיפורו ופנה אל כ"ק האדמו"ר מנדבורנה זצ"ל ואמר: "מורנו

ורבנו, עכשיו יש עת רצון, שהאדמו"ר מברך את כולם, נא ונא תתפללו גם על עצמכם לרפואה שלמה וכל הישועות".

ואז הוסיף רבי אהרן ואמר: הרי כמה פעמים זכיתי לשמוע מהאדמו"ר שיש לו זכות שברכותיו מתקיימות, וזאת בזכות שהוא מקשיב בסבלנות רבה לאלה ששופכים בפניו את צרותיהם, אז בבקשה שהאדמו"ר יברך גם את עצמו...

חברים יקרים, יהי רצון שנזכה בעזרת השם לנהוג בסבלנות רבה כלפי אלה שמגיעים לדבר איתנו, וכל כך משוועים שמישהו

יקשיב להם. וכמו כן נשתדל להקשיב לילדים שלנו, ובפרט בשבת קודש, שיש כל כך הרבה זמן והזדמנות לשמוע אותם, ומי יודע כמה ילדים לא היו הולכים לאיבוד רח"ל אם ההורים שלהם היו באמת מקשיבים להם, לא תוך כדי קריאת עיתון... אלא פשוט לשבת ולשדר לילדים שאין דבר יותר נפלא עבורי מאשר לשמוע אותך. ובפרט בימים בהם אנו נמצאים יש הזדמנות לחזק את הקשר המשפחתי.

ובוודאי בזכות זה שאנחנו נקשיב לילדים של הקב"ה, גם הוא יתברך יקשיב לנו, ויזכה אותנו להיושע בכל העניינים.

עוצמתה של תפילה

נס קפה קר

חברים יקרים, ברוך השם, לא חסר לנו על מה להתפלל... הקב"ה אוהב לשמוע אותנו והוא "מסדר" לנו כל הזמן טרדות שיוציאו אותנו מהתדרדמת ויעוררו אותנו להתפלל וכך נשמור על קשר איתו יתברך. אלא מה? לפעמים המצב נראה כל כך אבוד שאנחנו שואלים את עצמנו: ואם אתפלל, וכי הקב"ה יהפוך את העולם ויעשה נס גלוי בכדי להושיע אותי?

ובאמת הקב"ה הרבה יותר יצירתי ויש לו מספיק דרכים להושיע אותנו, בדרך כלל אפילו בלי "להפוך את העולם". הנה, אספר לכם סיפור קטן שלימד אותי מדרכיו היצירתיות של אבינו מלכנו. שנה אחת כשעליתי לצינו של שמואל הנביא ע"ה ביום ההילולה הבחנתי ביהודי שעמד ליד מיכל ענק של שתייה עם ברוזים, מדובר במיכל ענק עם גלגלים אשר מתחבר כנגרר לרכב, אותו יהודי הכריז בקול: "נס קפה קר, נס קפה קר", כל העוברים לידו לא התייחסו להכרזותיו, מי צריך נס קפה קר כשמומש בסמוך אליו מציעים מתנדבים אחרים שלל פינוקים משובחים?? כשהבחנתי במצב הצטערתי מאד, יהודי טוב טרח כל כך הרבה ואף הוזיל מהונו סכום נכבד בכדי למלאות את המיכל הזה בקפה סוכר וחלב, בוודאי הוא התרגש לפני כן על הזכות שעוד מעט תיפול בחלקו להרוות את רבבות העולים לצינו הקדוש. והנה כעת איזו אכזבה גדולה, חשבתי לעצמי שכשאחזור עם בני משפחתי מהצינו אבקש מכולם לגשת אליו ולבקש שוב ושוב כוסות קפה פשוט לשפוך אותם בכיור, הרי ממילא הכל ילך בסוף לפח, לפחות שהיהודי הזה לא יצטער... [אני לא יודע אם מותר

לעשות את זה "הלכה למעשה" ולא כאן המקום להאריך]. לכן בדרכי לציון ביקשתי מבורא עולם: אנא ממך, רחם על היהודי שכל כך טרח, שלא יצטער, שיהודים יבקשו לשתות את הקפה שהכין.

כשחזרתי מהציון הייתי המום, כבר מרחוק הבחנתי בתור גדול של אנשים הממתינים לקבל קפה, איך קרה הנס הזה? והנה אני שומע את מיודענו מכריז: איים קפה, איים קפה... לא יאמן, ברגע שהוא החליף לנס קפה הקר את שמו, משנה שם משנה מזל... כולם פתאום רוצים לשתות.

מה עשה הקב"ה בזכות התפילה? הקב"ה לא "שינה סדרי בראשית", הוא לא החליף לו את הקפה בקולה, אלא פשוט העלה לו את הרעיון היצירתי לקרא למשקה הזה "איים קפה". וכאמור הרבה פעמים שנדמה לנו המצב כ"אבוד" ו"בלתי הפיך" הקב"ה יכול לסדר אותו בדרך פשוטה ויצירתית. אל תהיה ה"יועץ" של הקב"ה... אתה תתפלל וסמוך על הקב"ה שימצא כבר את הדרך להושיע אותך.

איך הכסף הגיע

וכמו שאני חוזר ומספר לכם כל הזמן את מה שהתרחש עימי פעם אחת, זה היה בשעה שישבתי עם ספרי חיזוק על ה"בטחון בהשם", וערכתי תשובות לשאלות שהתעוררו לי ולמשתתפי השיעורים, כאשר הנושא המרכזי הוא הבטחון בהשם שיכול להושיע אותנו גם כאשר אנחנו לא רואים פתח לישועה בדרך הטבע. והנה תוך כדי הלימוד נזכרתי שאני זקוק לעשרים שקלים בכדי לקנות איזה דבר בדחיפות, לא מדובר בהרבה כסף, אבל באותו יום לא היה לי את הסכום הזה במזומן, ואמרתי לעצמי: אני אבטח בהשם שיעזור לי, אבל מה הוא יעשה? הלוואה אני לא רוצה לקחת, אז איך פתאום הכסף יגיע אלי, ועוד כשאני נמצא במקום כמעט שומם? וממש שאלתי את עצמי כך: וכי הכסף פתאום ייפול אלי מהתקרה?

כמה דקות אחרי ש"חיפשתי" בתקרה איזה פתח שדרכו השם "ינחית" עלי את הכסף... דלת בית המדרש נפתחה וגברת זקנה נכנסת ושאלה אם אני מכיר אברך מסוים, ולאחר שענית בחיוב היא בקשה שאמסור לו סכום כסף שהיא נוהגת לתת לו פעם בחודש, היא הניחה את הכסף לידי ופנתה לצאת, לפתע, פתאום היא חזרה פנימה ושאלה אותי אם גם אני לומד כאן בכלל, לאחר שענית בחיוב היא הוציאה חמישים שקלים ואמרה: זה בשבילך...

רבותי! בדיוק כשעסקתי בנושא הזה, רצה הקדוש ברוך הוא ללמד אותי לסמוך עליו בעיניים עצומות, גם כשאני לא מבין איך בכלל תוכל לבא הישועה שלי. כי אני החלטתי באותו יום שלא אבקש הלוואה, כך שלכאורה לא היה סיכוי לכך שפתאום יבא מישהו מעצמו ויתן לי בדיוק עכשיו כסף, ועוד כשאני נמצא במקום די שומם, אך אם השם רוצה...

ארוחת צהריים מן השמים

קראתי סיפור נפלא בעלון "פניני עין חמד". גברת אחת עובדת בשעות הבוקר מביתה, לקראת הצהריים היא עוזבת את הכל ונפנית להכין ארוחת צהריים, לפני שילדיה ישובו אל

הבית, באחד הימים בדיוק בשעה שפנתה להכין את ארוחת הצהריים צלצל הטלפון בביתה, על הקו הייתה ידידה שלה אשר ביקשה ממנה להתקשר בדחיפות אל אישה מסוימת, מדובר היה בנושא חשוב וממש דחוף, ואותה ידידה התעקשה שהעניין אינו סובל דיחוי, היא התקשרה אל אותה אישה והשיחה התארכה הרבה יותר מהצפוי, ובסיום השיחה, כשהניחה את שפופרת הטלפון במקום נדהמה לגלות שהשעה כבר אחת ועשרים!

הגברת נכנסה ללחץ, הן בעוד עשר דקות אמורים הילדים לשוב הביתה, ומניין תגיש להם אוכל? באותו הזמן לא היו בבית אפילו מוצרי חלב. היא הרימה את עיניה למעלה ובדמעות פנתה לקב"ה: "אתה יודע שהתעכבתי בטלפון רק בכדי לעשות חסד, אנא, עשה גם אתה חסד עם ילדי, ובבקשה תדאג להם לארוחת צהריים". סיימה הגברת בתפילתה מתוך אמונה ש"המשיביע לכל חי רצון" ידאג לילדיה לארוחה מזינה.

באותו הרגע נשמע צלצול בדלת הכניסה, היא פתחה את הדלת, אף אחד לא עמד שם, אך לידיה הדלת הייתה קשורה שקית ניילון גדולה ובתוכה... צ'יפס טרי וחס, מנות בשר בצלי, מספר תוספות, ואף קינוח מיוחד לסוף הארוחה. במכתב שהיה מצורף נכתב כך: "לגברת... היקרה, מאז שעברת לדירתך החדשה הבטחתי לשלוח לך ארוחת צהריים טעימה ומזינה, אך כל פעם נדחה הדבר מחמת עיכובים שונים למיניהם. הפעם פרעתי את החוב, שיהיה לך ולילדיך לבריאות". על החתום הייתה שכנתה הטובה מהדירה הקודמת.

כעת היא פרצה בבכי של שמחה, על שהקב"ה קיבל את תפילתה ושלח להם ארוחה טעימה ומזינה. ועל ידה הם למדו שהקב"ה מכין לנו את כל הדרוש לנו, והוא יתברך רק ממתין שנפתח את הפה ונבקש, "הרחב פיך ואמלאהו", ובורא עולם יכול לתת לנו הכל תיכף ומיד.

הכנסת אורחים מופלאה

קראתי סיפור מופלא ביותר (הובא בספר "סיפורי נשמה"), אספר לכם אותו בשפה שלי, גם אם לא כל הפרטים מדויקים, אבל המסר לא משתנה והוא בוודאי אמיתי ומדויק.

ערב שבת אחת הודיע אחד הצדיקים לעשרה מחסידיו: את השבת הקרובה נערוך אצל יהודי אחד באחד הכפרים בסביבה. הם יצאו לדרך ונסעו עם העגלון כברת דרך עד שהורה הצדיק לעצור ליד איזו בקתה עלובה, "כאן נשהה השבת" אמר הצדיק, וכולם התפלאו, לא מצא רבינו היכן לשהות עם כולנו רק בתוך הבקתה הקטנה הזו? נו, לא שואלים שאלות על הצדיק, אולי בעל הבקתה הזו הוא אחד מהצדיקים הנסתרים שבדור, ואולי עוד נזכה לראות שם נסים ונפלאות. בעל הבקתה הבחין בעגלה שנעצרה ויצא מהבקתה כשהוא שמח ומאושר על האורחים שנפלו בחיקו, הן זו הפעם הראשונה שמישהו בכלל חושב להתארח אצלו.

היהודי הזמין את האורחים להיכנס ושאל אותם אם יסכימו להתארח אצלו לשבת? והצדיק השיב: בשמחה רבה, אבל בתנאי שתכבד את כל המנהגים שלנו... ועוד בטרם הספיק הלה לברר באיזה מנהגים מדובר המשיך הצדיק ואמר: אנחנו נוהגים לבצוע בכל סעודה על 12 חלות, ולאכול שני סוגי דגים בכל סעודה, שלושה תבשילי בשר... היהודי רצה בכל לבו לזכות

פעם ראשונה בחייו להכניס אורחים ופנה לגברת להתייעץ איתה איך יוכל לקיים את "מנהגי" האורחים. מאחורי הדיקט שחצץ בין האורחים ל"הדר" הסמוך נשמע משא ומתן בין היהודי לבני ביתו, ולאחר דין ודברים הם החליטו לא לוותר על "הכנסת אורחים" ולכן הם יביאו כעת את פרתם היחידה ממנה שתו הילדים חלב בכל יום לשוחט המקומי, בערב שבת נשחטה הפרה ובתמורה לכמה חלקי בשר קיבל היהודי דגים וחלות ועוד מצרכים, את החלקים האחרים הם בישלו במרץ רב, ועד שבת קודש הכל היה מוכן להפליא.

החסידיים ריחמו מאוד על אותו יהודי ולא זכו להבין את דרכו של רבם אף שכמובן האמינו באמונה שלמה שהצדיק עושה את מה שבאמת צריך לעשות. כך עברה עליהם השבת בפליאה רבה ובצער על אותו יהודי אביון שכעת נותר גם בלי הפרה. בכל הסעודות הם בקושי הצליחו לאכול משהו, אך הצדיק אכל ואכל, ולא הסכים לברך ברכת המזון עד שוויידי שכל הבשר נגמר...

במוצאי שבת פנה הצדיק ליהודי וביקש סעודה מכובדת לכבוד "מלווה מלכה", היהודי התנצל שכבר לא נותר אוכל בביתו, אך הצדיק הזכיר לו שהתחייב לכבד את כל מנהגייהם, והלא הם נוהגים לא לצאת לדרך לפני שאוכלים סעודת מלווה מלכה. היהודי נועץ בבני ביתו ויצא לדרך על מנת למכור את בקתתו, הוא מצא אחד שהסכים לרכוש את הבקתה על מנת לפרק אותה ולהשתמש בעצים להסקת התנור, הקונה הפקיד בידו כסף שהספיק לסעודה מכובדת, והם סיכמו שבעוד יומיים הבקתה תעבור לידי הקונה. היהודי רכש אוכל משובח והושיב את כולם לסעוד מלווה מלכה. חוץ מהצדיק אף אחד לא היה מסוגל לאכול כל כך, החסידיים ממש היו המומים ואף כואבים מההתרחשויות, הגם שהאמינו שרבים הקדושים לא עשה את הדברים לחינם. רק לאחר שהבין הצדיק שכל האוכל נגמר והיהודי נותר חסר כל הוא נפרד ממנו בכרכה מרובה ואף גילה לו את זהותו.

כעת נותר היהודי בבקתתו והחל לעכל שהוא נותר חסר כל. בליט ברירה הוא יצא אל היער הסמוך והחל להתפלל מכל הלב כמו שלא עשה מעולם: ריבונו של עולם רחם על משפחתנו, נותרנו חסרי כל, אנא רחם עלינו שיהיה לנו בית, שיהיה לנו אוכל... ובעצם, ריבונו של עולם, עכשיו אני חושב לבקש משהו שמעולם לא חשבתי עליו, אנא ממך, תן לי עשירות, הרי ראית כמה אני רוצה להכניס אורחים, הלא אם הייתי עשיר הייתי יכול להכניס הרבה יותר אורחים, אנא, אני מתחייב, אם תיתן לי עשירות הבית שלנו יהיה פתוח תמיד לאורחים כמו ביתו של אברהם אבינו.

כשסיים את תפילתו הוא פנה לצאת מהיער ואז נפגש באיוון השיכור של הכפר, איוון שמח לפגוש אותו ואמר לו: מושקה היקר, אני יודע שאתה היחיד בעולם שאוהב אותי באמת, לכן אגלה לך את הסוד שלי, תדע לך שאני עשיר גדול כי קיבלתי ירושה גדולה מאבא שלי, אף אחד לא יודע את זה אבל לך אני מגלה את הסוד שלי, הנה כאן באמצע היער יש בור נסתר ובתוכו אני מחביא הרבה כסף זהב ויהלומים. אני סומך עליך שלא תיגע בזה רק אחרי שאמות.

עוד באותו היום מת לפתע איוון השיכור ומיודענו נהפך לעשיר בין רגע, ולא שכח לקיים את הבטחתו ופתח בית הכנסת אורחים, אש"ל מלא בחינם. לאחר מכן הוא נסע לצדיק להודות לו על ברכתו שבוודאי היא שזיכתה אותו בישועה הגדולה. כשהגיע לשם הופתעו החסידים לפגוש את המארח שלהם כשכולו אומר הדר, הם הבינו כעת שהצדיק עשה מה שעשה לטובתו של היהודי, אך עדיין לא הבינו מדוע היה נצרך "לרוקן" את כל רכושו ומאכליו לפני שפעל את ישועתו? כשניגשו לצדיק להביע את פליאתם, הסביר להם הצדיק כך: דעו לכם שלאותו יהודי נגזר מהשמים עשירות, אלא שמכיוון שמעולם לא התפלל וביקש עשירות הוא לא יוכל לקבל אותה. היה חסר לו צינור התפילה בכדי לקבל את הישועה. לכן לא הייתה לי ברירה אלא להביא אותו למצב שבו הוא יפנה להתפלל מכל הלב, ואף יקבל חשק ענק להכניס אורחים מתוך שפע והרווחה, וכך אף יתפלל ויבקש לזכות בעשירות...

הסיפור הזה מלמד אותנו עד כמה כדאי להשקיע על התפילה, מי יודע מה ממתין לנו בשמים, איזה הפתעות ממתונות עבורנו לרגע שניזכר להתפלל ולבקש מכל הלב.

אך באמת הסיפור הזה מלמד דבר נוסף, שפעמים רבות הקב"ה לוקח מאתנו את מה שכבר היה לנו, ואנחנו שואלים את עצמנו: וכי לא די לי בכל הקשיים שהיו לי עד עכשיו שאני זקוק לבעיות נוספות? ובאמת דווקא רגע לפני הישועה השם יתברך מנסה אותנו האם נמשיך לסמוך עליו בלב שלם. ואם נעמוד בניסיון נזכה להיושע ישועה שלמה בקרוב ממנו.

וכפי שאני אוהב לחזור ולספר את מה שסיפר מרן ה"פני מנחם" זצ"ל: כשהייתי ילד נכנסתי פעם לבנק וראיתי יהודי נכנס עם הרבה שטרות כסף והוא נותן אותם לפקיד, מיד ריחמתי עליו, איזה מסכן הוא שאת כל הכסף שלו הוא נאלץ לתת לפקיד הזה, אחריו נכנס אחד אחר והפקיד נתן לו הרבה כסף, ואני שמחתי על יהודי זה שמקבל מהבנק כל כך הרבה כסף, אבל לאחר כמה שנים הבנתי שההיפך הוא הנכון, הראשון שהביא לפקיד כסף הוא עשיר שמפקיד כסף בבנק עם "היתר עסקא" והולך להרוויח מזה עוד הרבה כסף, אבל השני הוא אחד שאין לו כסף ונאלץ לקחת הלוואה מהבנק, והוא עוד יצטרך להחזיר את זה עם ריבית גדולה.

סיים ה"פני מנחם" ואמר: מכאן למדתי שלפעמים נראה שמישהו "מסכן" - לוקחים ממנו, אבל דווקא הוא זה שהולך להרוויח הכי הרבה, כי אם משמים לוקחים ממך משהו, לך תדע איזה דבר יותר נפלא תקבל במקום זה.

וכן אמר הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל ליהודי אחד שסבל מאד ובא אליו בשאלה: הגמרא אומרת (ברכות נד.) שחייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, ולכאורה לא מובן למה רק מי שסובל צריך לברך, ואילו מי שלא סובל, מי שלא קיבל "רעה" אך גם לא קיבל טובה מיוחדת, למה הוא לא חייב לברך? ענה לו רבי שלמה הקדוש דבר נפלא: אם נכנס מקבץ נדבות לבית הכנסת, והנה אחד אומר לו "תביא לי בבקשה שטר של חמישים" מיד הקבצן מבין שאותו יהודי רוצה למסור לו שטר של מאה שקלים והוא מבקש כעת עודף,

ככה הקדוש ברוך הוא – אם הוא לוקח ממך דבר יקר הרי זה סימן שהוא מתכוון לתת לך דבר יותר גדול במקומו והוא רק לוקח קודם את העודף... ("באר הפרשה" יתרו).

ואמר הרה"ק ה"נעם ישראל" מקרעטשניף ק"ג זצ"ל: "הנה הנהגתו של הקב"ה הוא בדרך הסתר ועל האדם לדעת שכל דבר הנעשה הוא בהשגחה פרטית כדי להטיב לברואיו, הנה הרבה פעמים נראה לאדם שבא עליו צער ועוגמת נפש, עליו לדעת דכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, רק כעת אינו רואה זאת עדיין, ואחר כך יתברר שהכל היה לטובה מאת ה'. כמו כן בעת נסיון נראה לו לאדם שהוא רע, ברם לאחר עומדו בניסיון יראה את הטוב הגנוז בו. והעניין דלפעמים אין אדם ראוי שיהיה לו טוב לכן מן השמים מוזכין אותו כדי שיהיה ראוי בבחינת "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ", ויתכן לפעמים דרך באופן הנ"ל יכול להיושע וזאת יודע לו לאחר מעשה" ("נעם ישראל" וירא).

הדפיקות על הדלת

כאמור פעמים רבות אנחנו מתפללים, ומיד לאחר מכן המצב נהיה רק יותר גרוע... ברור שזהו ניסיון האם נסמוך על השי"ת, או שמא חלילה נתייאש ונפסיק להתפלל. ומביא הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א משל למה הדבר דומה, לאחד שבא לנקוש על דלת חברו, הוא שם לב דרך העינית שבדלת שיש אור בבית, אך משנקש בדלת לפתע האור נעלם, הסיק הנוקש שבעל הבית מתעלם מדפיקותיו והולך לישון... אך באמת בעל הבית ניגש לפתוח את הדלת, ורק משום שהוא התקרב אל הדלת נסתרה העינית... ללמדנו שדווקא לפני שדלת הישועות נפתחת ישנו חושך...

ובאמת הבעיה שלנו היא שפעמים רבות אנחנו רואים את החושך הזה ופשוט מתייאשים ובורחים... מפסיקים לצפות לישועה ונכנסים לייאוש, ואז הקב"ה בא לפתוח את דלת הישועות אך לצערנו אנחנו כבר לא נמצאים ליד הדלת...

לכן חשוב מאוד לא לאבד את התקווה אף לא לרגע, וגם אם התפללנו ואנחנו רואים פתאום "חושך" נמשיך להתפלל ולקוות לישועה, כי הקב"ה מושיע רק את מי שמקווה לישועתו ולא מתייאש.

הסמוך על שולחן אביו

ראיתי דבר נפלא בשם הרה"ק ה"ייטב לב" זצ"ל, שכאשר הבן עדיין קטן וסמוך על שולחן אביו, הרי שאביו דואג לו לכל צרכיו, אך כמה שהבן גדול ונעשה עצמאי יותר כך הוא צריך לדאוג יותר לעצמו. וכל זה עשה השם יתברך כמשל על הנהגתו אתנו, שמי שמרגיש את עצמו "עצמאי" ולא תולה את כל בטחונו בהשם יתברך, אומר לו השם יתברך: נראה אותך מסתדר לבד... אך מי שחש סמוך על שולחן השם יתברך, ומרגיש שהוא לא יכול לעשות שום דבר בלתי השם יתברך, עד שתולה את כל בטחונו בהשם, הרי שהשי"ת ייתן לו את כל צרכיו! (עפ"י "מאמרי חיזוק" רפ"ט).

קפיצת הדרך

נסיים בוורט נפלא וסיפור מדהים במיוחד. בוקר אחד יצאתי לכיוון בית המדרש, יהודי יקר עצר את רכבו והזמין אותי להצטרף אליו כ"טרמפ", משהתיישבתי ברכבו הוא בקש לשמוע ממני "חידוש תורה". אמרתי לו דבר שזכיתי לחדש בס"ד, ובעקבות אותו חידוש הוא נזכר בסיפור מיוחד שארע אתו לפני שנים.

ומהו אותו חידוש? התורה הקדושה מספרת לנו בפרשת ויצא על יעקב אבינו ע"ה שיצא מבאר שבע על מנת להגיע לחרון, "ויפגע במקום", ומביא רש"י הסבר מיוחד ש"ויפגע" פירושו "ויתפלל", והתורה שינתה ולא כתבה במפורש "ויתפלל" אלא "ויפגע" ללמדנו שבאותה שעה קפצה לו הדרך. וחידשתי בס"ד שיש כאן רמז נפלא שתפילה עושה "קפיצת הדרך"...

הנהג התפעל מהחידוש ואמר לי: אתה לא יודע עד כמה זה נכון! כמה דברים שרדפתי אחריהם בכל הכח ולא תפסתי אותם, ומשהשתמשתי בכוחה של תפילה זכיתי לקפיצת דרך, ו"פתאום" העניינים הסתדרו כל כך בקלות. ואז הוא סיפר את הסיפור הבא:

בעבר הייתי גר בדירה קטנה, המשפחה גדלה ברוך השם, והיינו זקוקים בדחיפות לבית גדול יותר, חתמתי חוזה על רכישת דירה בפרוייקט, כאשר אני מקווה למכור את הדירה הקטנה בהקדם, על מנת לעמוד בכל התשלומים. פרסמתי על הדירה למכירה, ובמשך שנה באו רבים לראות את הדירה, אך למעשה אף אחד לא התלהב ממנה, הדירה הייתה ממש מוזנחת במצב לא הכי טוב, פתחת את הברז במטבח וקיבלת ב"עסקת חבילה" גם נטילת ידיים וגם מקלחת, וכשפתחת את הברז במקלחת הרווחת גם שטיפת רצפה בכל הדירה... בקיצור, הדירה לא עשתה רושם חיובי. שנה עברה ומועד קבלת המפתח מהפרוייקט התקרב, ומה אעשה? אם לא אמכור את הדירה הישנה לא אוכל לשלם את התשלום המרכזי של הדירה החדשה.

הגיע היום בו הייתי אמור לשלם את התשלום האחרון ולקבל את המפתח, ואני אנא אני בא... כך נמשך הדבר שנה נוספת! כאשר בכל חודש אני מתחייב לחברת הבנייה בתור קנס על איחור התשלום - עוד שש אלף שקל! תוך קצת יותר משנה זה כבר הגיע לשמונים אלף שקל!

יום אחד מצאתי את עצמי לבד בבית, זה היה ביום חמישי, כולם יצאו לעבודה או ללימודים, נעלתי את הבית, וליתר בטחון נעלתי גם את החדר, ופשוט פתחתי את הפה ואת הלב, בכיתי ואמרתי לבורא עולם: אבא! אני לא מסתדר לבד, חשבתי שאני מספיק חכם בכדי למכור ולרכוש דירה, ומספיק בעל יכולת כלכלית בכדי להתמודד עם כל עיכוב שהוא, סמכתי על עצמי, חשבתי שיש לי איזה משהו מעצמי, אבל זהו! אני מודה, אני אפס אפסים, אין עוד מלבדך, רק מה שתחליט זה מה שיהיה, ואני בטל ומבוטל לרצונך יתברך. אנא ממך, רחם על משפחתנו ותשלח לנו קונה לדירה הישנה. כך המשכתי והתפללתי מתוך אמונה ש"אין

עוד מלבדו", השתמשתי בסגולה של מרן רבינו חיים מולאז'ין זצ"ל, לזכור ש"אין עוד מלבדו" כלומר הכל תלוי אך ורק בבורא עולם, והוא יתברך אין לו אף מניעה לסדר את הכל תוך פחות משנה.

כאמור זה היה ביום חמישי, והנה ביום שני הבא הטלפון שלי צלצל, מישוהו ביקש לבא לראות את הדירה העומדת למכירה, טלפונים כאלו קיבלנו מידי פעם, כבר הפסקנו לתלות בהם תקוות, אתה רוצה לבא? ברוך הבא. והוא בא, הסתכל על הדירה כמה רגעים, ואז שאל כמה אני רוצה עליה, העליתי את המחיר בכוונה, כדרכם של סוחרים, שיהיה לקונה על מה להתמקח וכך אוכל לעשות לו "הנחה", אך מיודענו לא ניסה להתווכח, הוא רק בקש שנעשה חוזה עכשיו ומייד!

זה בהחלט היה מוזר והקונה הסביר לי שקיבל מענק מיוחד לרכישת דירה, בעוד ימים ספורים יפוג תוקפו של המענק, ואם הוא לא ינצל אותו יפסיד את זכאותו, לכן הוא מאוד לחוץ ומתפשר על הכל, ובלבד שהחוזה יהיה עכשיו ומייד...

זו הייתה תפילה שעשתה קפיצת הדרך.

יזכה אותנו השם יתברך להתחבר אליו בלב שלם בתורה ובתפילה ובכל ענייני עבודתו יתברך, ונזכה להיוושע בכל מכל כל, בגאולה השלמה במהרה בימנו אמן.

נא להרבות בתפילה לרפואתם השלמה של

רחל צפורה פייגא בת ציונה צירל דבורה
אליהו בן רחל

לטובת נשמת

האדמו"ר מנדבורנה

הרה"ק רבי יעקב ישכר בער

בן הרה"ק רבי חיים מרדכי

זצוקללה"ה זי"ע

לזכות התורם לברכה והצלחה

וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

קו החיזוקים "אשריכם ישראל"

מסר יומי קצר \ שיעור שבועי ב"אור
החיים" הק' \ שיחות חיזוק והרצאות
אקטואליות

מאת

הרב שמעון גוטסמן שליט"א

077-260-9134

לתגובות \ להזמנת הרצאות \ להזמנת
הספרים "בטחתי ונושעתי" (סיפורים
מתזקים בני זמננו), ו"יגעתי ומצאתי"
[מאמרים וסיפורים לחיזוק עמלה של תורה
בשמחה]

ניתן להתקשר: 0527608955 \ 08-9743208

ניתן לקבל את העלון בדוא"ל:

089743208A@gmail.com

שיחת מיוחדת לחנוכה

איך לגלות את האור שבתוך החושך ולהמשיך את אורות החנוכה בכל השנה

וטהרה יותר ממה שהיה עוד לפני הגזירות של היוונים.

אז עכשיו הזמן להתבונן עד כמה כל הקשיים והחולשות הם לטובה, ועוד בקרוב ממש יביאו אותנו אל הגאולה השלמה. ובאמת ראיתי שמביאים מהספרים הקדושים שהאור של המנורה שבבית המקדש הוא מחזק באמונה שהכל לטובה, ולכן אומרים כל השנה בפסוקי דזמרה "מזמור שיר חנוכה הבית", כי זה הכנה ל"פסוקי דזמרה", לפני שמזמרים להשם זוכרים שכל מה שנעשה איתנו זה הכל לטובה, כי מכל החושך יוצא רק אור, רק דברים טובים, וככה באמת מזמרים עם הרבה יותר תחושת הכרת הטוב לקדוש ברוך הוא.

חשוב שנבין שהמלחמה עם היוונים זה לא "הסטוריה", זה משהו שהוא חי וקיים! עד היום העולם מושפע מאוד מתרבות יוון שהייתה אז, וככה מיחסים חשיבות גדולה לשטויות והבלים. לא צריך להיות דתי בשביל להבין שספורט ואופנה זה שטויות, פשוט עולם הדמיון, ואנשים רצים אחרי זה ממש כמו משוגעים. אנחנו במלחמה כל הזמן: האם הקדושה תשלוט – הכניעה לרצון השם, או שהטומאה – הפיכת דברים שטותיים לאלילות.

וצריך לדעת שיש לנו כלל: כשזה קם זה נופל, או שהקדושה למעלה או שהטומאה. ואם אנחנו רוצים לזרז את הגאולה אז כדאי

חברים יקרים, אתם יודעים? לפעמים אני הולך ברחוב ופוגש אנשים, ואז אני אהב לברך אותם: "השם יעזור שיהיה לך כוחות", הרבה פעמים מופתע אותו אחד שאני מברך אותו והוא שואל אותי: "מאיפה ידעת שאני צריך כזאת ברכה?", אז האמת היא שאין לי רוח הקודש אבל לצערנו פשוט ירדה חולשה לעולם, כמו שכבר כתוב בהרבה מקומות שבדור שלנו תהיה חולשה גדולה, זה פשוט סימן שהגאולה מתקרבת...

ובפרט עכשיו סביב ימי החנוכה, כדאי מאוד שקצת נדבר על זה. חז"ל אומרים "ליכא נהורא אלא ההיא דנפיק מגו חשוכא" – הכוונה היא שכל אור יוצא דווקא מתוך חושך. אם אתה נכנס למערה, בהתחלה יש עוד קצת אור מכיוון הכניסה, כשאתה כבר ממש בפנים פתאום יש רק חושך, אולי כעת זה מפחיד אותך אבל החושך הזה הוא סימן שאתה מתקדם מאוד ועוד מעט כבר תתחיל לראות את האור מכיוון היציאה, מה שנקרא "האור שבקצה המנהרה", אז יוצא שדווקא החושך הגדול הוא הסימן שהאור עומד להגיע.

וככה היה בחנוכה, דווקא מהחושך של היוונים הגיע האור הגדול של החנוכה. כי כיוון שהיוונים לא "הסתפקו במועט" אלא ממש נלחמו לטמאות לגמרי את עם ישראל, אז כבר לא נותר ברירה אלא להילחם בהם "עד הסוף", וככה בסוף עוד הרוויחו קדושה

"הוקל", שכאשר הוקל הקול של יעקב אז הידיים ידי עשו, אם חלילה מפסיקים ללמוד תורה, מפסיקים את הקדושה, אז הטומאה שולטת.

והיצר ממש מתחנן "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם"... רחמנא ליצלן, שרק ניתן לטומאה לשלוט באופן חלקי ואז היא כבר תשתלט חלילה על הכל.

יש רמז שאני מאוד אוהב אותו, ידוע שבית שמאי ובית הלל נחלקו האם ביום הראשון של חנוכה מדליק נר אחד ובשני שתיים וככה "מוסיף והולך", או שביום הראשון שמונה וביום השני שבע וככה "פוחת והולך", והרי הלכה כבית הלל שמוסיף והולך. אז אומרים שיש כאן רמז נפלא, יש דרך בעבודת השם שכל הזמן עובדים על "פוחת והולך" – להפחית מהטומאה, להפחית מהדברים הלא טובים, אבל יש דרך שיותר משקיעים ב"מוסיף והולך", עוד להתחזק בדברים טובים, ועוד, ועוד, מה שנקרא "ללכת בדרך חיובית", במקום לחשוב כל הזמן באיזה דבר נוסף אני לא בסדר, אז לחפש איזה דבר נוסף אני יכול לקבל על עצמי בכדי להיות עוד יותר טוב.

וזה מה שהשם רוצה, ובפרט בדורות האחרונים שירדה חולשה גדולה לעולם, אם מדברים היום על מה שלא טוב, אפשר פשוט להישבר חס וחלילה, החכמה היא לדבר על מה שכן טוב לראות את הטוב ולחפש עוד טוב.

רומזים את זה גם בפסוק "סור מרע ועשה טוב", סור מלדבר על הרע, רע, רע, רע, ותתחיל לעשות טוב... פשוט תתמקד בלהתקדם עוד ועוד בעבודת השם. לא צריך לחטוף את הכל ביום אחד, מי שתופס ביד

שנתאמן להגביר את האור של החשמונאים, את האור של מסירות נפש. אף אחד לא יודע כמה חסר לנו בשביל שכבר יבוא משיח, אולי מספיק שרק עוד יהודי אחד יתכופף בפני הקדוש ברוך הוא, יותר פעם אחת על דבר שמאוד מתחשק לו, כשהוא יודע שרצונו האישי הוא אמנם לא עבירה, אבל גם לא בדיוק מה שישמח את השם... אולי ויתור אחד על דבר שכזה כבר יביא את הגאולה!

יש שאלה שכולם שואלים, בחנוכה אומרים ב"על הנסים": "מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך", מה כל כך מיוחד בזה שהשם מסר את הטמאים בידי הטהורים? מילא "גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים" – יש בזה נס שניכר לעין, אבל מה המיוחד בלמסור טמאים ביד טהורים וכל ההמשך של מה שאומרים? אז ראיתי מביאים מה"דברי יואל" מסטמאר זצ"ל ("אוצרותיהם של צדיקים" עמ' תח) שאם כבר נתפס דבר בידי הטמאים צריך פשוט נס בשביל להוציא אותו מהטומאה, זה מאוד קשה, ולכן בחנוכה שהיוונים טמאו את כל השמנים – זאת אומרת שהיה מצב שהטומאה שלטה, וכבר שלטו הרשעים הטמאים האלה על המקדש, אז היה צריך נס בכדי להוציא את המקדש מרשותם ועוד למסור אותו בידי הטהורים!

זאת אומרת שבטומאה וטהרה אין אמצע, אין "פרווה", אם אתה נותן לטומאה מקום לדריסת רגל היא כבר תשתלט על הכל חס וחלילה, זה ממש כמו שרומזים על הפסוק "הקל קול יעקב והידים ידי עשו", שכתוב "הקול" בלי וא"ו ודורשים את זה מלשון

עשרים תפוזים בסוף כולם נופלים לו מהיד... תפסת מועט תפסת, אבל תמיד לתפוס עוד מועט ועוד מועט, שתמיד נמשיך להתעלות.

יש בחנוכה משהו מיוחד, אור החנוכה מחזק את כולם, כפי שכתוב בספרים הקדושים, ומביאים גם בשם האריי ז"ל שכל יהודי אפילו הרחוק ביותר מתחזק מאור החנוכה. ראיתי פעם שמסבירים שאפילו שבדרך כלל אין שכינה שורה למטה מעשרה טפחים, את נרות חנוכה יש מצוה מן המובחר לשים דווקא למטה מעשרה טפחים, ורק שיהיה מעל שלושה טפחים, למה לשים את החנוכיה כל כך נמוך? לרמז לנו שבחנוכה יש קדושה אפילו במקומות הנמוכים ביותר, גם לשם מגיע האור של חנוכה. ואם אפילו למקומות הכי נמוכים מגיע האור של חנוכה, אז אנחנו בוודאי יכולים לנצל את הזמן הזה להתחזק מאוד מאוד.

יש לך דברים שרצית פעם להתחזק בהם? ניסית וזה לא בדיוק הלך? עכשיו זה ההזדמנות שלך! פשוט לחטוף! לחטוף "אורות", ובעזרת השם זה ישפיע עלינו לכל השנה, עכשיו נתחזק, כשזה יותר קל, וגם נתפלל להשם, הזמן מסוגל מאוד לקבלת התפילות, אז נבקש שנדע במה להתחזק, ונתחזק, ונחזיק מעמד בחיזוקים למשך כל השנה כולה.

נזכור שהכל מתחיל עם פך אחד קטן, הכל מתחיל עם התחלה אחת טובה, כי כמו שהיצר הרע מבקש פתחו לי פתח קטן

ומשם הוא רוצה חס וחלילה להשתלט על הכל, ככה גם הקדוש ברוך הרי אומר "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם", רק תתחילו להתחזק, רק תגלו רצינות, תגלו שיש לכם רצון, וכבר השם יתברך יחבר אותנו אל הקדושה, "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו".

אז שלא נפסיק להתפלל, על הכלל ועל הפרט, על הרוחניות ועל הגשמיות, ושנקבל קבלות טובות, ונחזיק בהם מעמד. וכמוכן, אור המנורה רומז על אור התורה, אז בוודאי בחנוכה נתחזק בעזרת השם בעמל התורה, וניצול הזמן. נזכור ששמן זית זך יוצא מעמל, בלי שסוחטים לא יוצא שמן, צריך לעמול, צריך מסירות נפש. לא לחינם אפילו שזית קשה לשכחה הרי ששמן זית הוא מסוגל לזכרון, כי זה דבר שעמלים עליו, וזה רומז לנו: אתה רוצה לזכור? אתה רוצה להתחבר לתורה? תעמול! שום דבר לא בא בקלות. "חינם שווה חינם". מה שבא עם קשיים, דבר שהתאמצת בשביל להשיג אותו, או שילמת הרבה בשביל לקנות אותו, לזה אתה מחובר באמת. זה מה שתמיד יישאר אצלך. מה שקיבלת במתנה אולי עוד יום אחד תוותר עליו.

השם יעזור שנצל את הימים הקדושים והכל כך נפלאים, שנזכור כמה השם אוהב אותנו, שנזכור להודות על כל דבר, שנתחזק בתורה ובכל עניני עבודת השם, ושתמיד תמיד נזכה לראות את ה"אור שבקצה המנורה"...